

D.Tóth Kriszta - A gyerek, a kisnyúl és a televízió

2013 április 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Lola a tévéb?l tudta meg, hogy zajlik egy szülés. Hároméves lehetett, amikor A kisvakond egyik epizódját néztük gyanútlanul. Tudjátok, azt, amelyikben a nyuszifiú beleszeret a nyuszilányba, udvarol neki, elveszi feleségül, aztán hirtelen kisnyulaik lesznek.

Ott ültünk a kanapén a lányommal összebújva, amikor egyszer csak látom, hogy a nyúln?nek szülési fájdalmai vannak. Nyög és hullámzik, szenved és drámázik, akárcsak mi mindannyian, akinek volt már szerencséje gyereket szülni. Ott és akkor lelassult az id? és megsz?nt a tér folytonossága... Kibontakoztam Lola öleléséb?l, és mániákusan keresni kezdtem a távirányítót magam körül.

Kaptam jobbra, kaptam balra, el?re és a hátam mögé, aztán megláttam magunktól kicsit távolabb, a földön. A mai napig látom, ahogy lassított felvételen fölemelkedek a kanapéról és próbálok rányúlni a szerkezetre, miel?tt a nyúlból kijön a gyerek. Közben a saját gyerekem kiegyenesített gerinccel, tágra nyílt szemekkel és tátott szájjal ül és pislogni sem mer, nehogy lemaradjon élete legeslegizgalmasabb animált jelenetér?l... Minden igyekezetem hiába volt, mire odaértem a távirányítóért, a nyuszilányból már kigurultak (úgy van, kigurultak!) a bébik.

Szerencsére a placenta megszületését és a köldökzsinór elvágását nem mutatták. A kis sz?rös nyulak azon nyomban elkezdtek ugrabugrálni és örülni újonnan kapott életüknek. Mindenki boldog volt, Lola és a kisvakond egyaránt. Én meg ültem a földön, kezemben az addigra feleslegessé vált távirányítóval és átkoztam a napot, amikor Karl Ferdinand Braun 1897-ben kifejlesztette a katódsugárcsövet.

Valójában egyáltalán nem tartozom azok közé, akik el?szeretettel jelentik ki, hogy nekem márpedig nincs televízióm. Vagy azt, hogy márpedig az én gyerekem nem nézhet tévét. Valljuk be, meglehet?sen álságos hozzáállás is volna ez valakit?l, aki az elmúlt 16 évben televíziós m?sorkészítéssel kereste a kenyerét... Nem. Nálunk van televíziókészülék, igaz, a nap túlnyomó részében kikapcsolt állapotban. És a gyerek is nézheti, igaz, csak korlátozott mennyiségben. De nézheti. Mert a tévé szerintem nem valamiféle ördögt?l való, elvetemült lény, ami beszippantja, meger?szakolja, agymossa, majd elhasználva és visszafordíthatatlanul romlott állapotban kiköpi

a gyermekeinket. Még akkor sem, ha a különböz? sajtóorgánumokban el?szeretettel látják el a fiatalok tévézési szokásairól szóló cikkeket olyan szalagcímekkel, hogy „Kisgyerekeket pusztít a képerny?”, „Képerny?függ?vé tesszük a gyerekeinket”, és – személyes kedvencem – „A tévét?l nem tanul meg beszélni a gyerek”. Nem, kérem szépen, a gyerek azért nem tanul meg beszélni, mert mi, a szülei nem beszélünk hozzá, nem kommunikálunk vele eleget. Egy normálisan funkcionáló családban nem kérdés ez az egész tévé dolog. Ha van elég közös játék, ha van elég beszélgetés, ha van elég inger és ha van elég józan ész, akkor a gyereken nem tud rontani a televízió. Nálunk három alapszabály érvényesül. Nem kell egyedül hagyni a képerny? el?tt, nem kell hagyni, hogy bármit nézzen válogatás nélkül, és er?sen limitálni kell a kanapén töltött id? mennyiségét. De nem is kell úgy csinálni, mintha barlanglakók lennénk és a televízió nem lenne része az életünknek. Ha tetszik, ha nem: az. Mint ahogy a számítógép is az. Meg a(z okos)telefon. Attól, ha Lola a kezébe veszi, nem törik el. Sem a gyerek, sem a telefon. A lényeg, szerintem, az arányérzék. Mint mindenben.

Szóval miután kigurultak a kisnyulak az anyjukból, már nem volt értelme lekapcsolni a DVD-lejátszót. Helyette óvatosan ránéztem Lolára, aki addigra becsukta a száját és újra egyenletesen, nyugodtan lélegzett. Láttam rajta, hogy er?sen gondolkodik. Nem volt mit tenni, fel kellett készítenem magam a „Honnan jönnek a kisbabák?” kezdet? beszélgetésre. Kisvakondnak köszönhet?en egy kicsit korai ugyan, de hát így jártam. Ha a gyerek kérdez, akkor kénytelen leszek válaszolni valamit. De Lola nem kérdezett, csak elmosolyodott és közölte, hogy jó a mozi, üljek vissza a kanapéra és tegyem le a távirányítót.

Az obligát „anya sejtecskéje – apa sejtecskéje” beszélgetésre még vagy két évig nem került sor... Akkor már ötéves nagylány volt, és rajzfilm sem kellett hozzá. De err?l majd máskor. Addig is, ha elfogadtok egy jó tanácsot: vigyázzatok a kisvakonddal, veszélyes egy jószág!

D.Tóth Kriszta - shopline.hu

Ajánló